

กลวิธีการสร้างคุณูปประโยคของผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทย

RELATIVIZATION STRATEGIES OF CHINESE LEARNERS OF THAI

วุฒินันท์ สีเตชะ¹ และกิติมา อินทร์มรรย²
Wutthinan Sitecha¹ and Klitima Intaramaya²

¹หลักสูตรภาษาศาสตรประยุกต์ สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ กรุงเทพมหานคร
E-mail: w_setecha@hotmail.com

บทคัดย่อ

การศึกษาการสร้างคุณูปประโยคภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนี้เพื่อศึกษาวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการสร้างคุณูปประโยค 3 ประเภท 6 โครงสร้าง โดยคุณูปประโยคทั้ง 3 ประเภทคือ คุณูปประโยคประเภทประธาน คุณูปประโยคประเภทกรรมตรงและคุณูปประโยคประเภทกรรมรอง ขยายคำนามหลักตำแหน่งประธานและตำแหน่งกรรมตรง (SS/OS/SO/ OO/SIO/OIO) โดยสัญลักษณ์ตัวแรกคือตำแหน่งนามหลัก ส่วนสัญลักษณ์ตัวที่สองคือประเภทคุณูปประโยค โดยศึกษากับผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยมา 2 ปี จำนวน 20 คน ด้วยแบบทดสอบ 2 ประเภทคือ และแบบทดสอบการรวมประโยค (SCT) และแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ (PDWT) ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มตัวอย่างชาวจีนสร้างคุณูปประโยคภาษาไทยด้วยการใช้กลวิธีช่องว่าง (gap strategy) โดยใช้ร่วมกับตัวบ่งชี้ “ที่” มากที่สุด นอกจากนั้นยังพบการใช้กลวิธีสรรพนามและนามวลีด้วยกลุ่มตัวอย่างสร้างคุณูปประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรงได้ถูกต้องมากที่สุด (OS) และกลุ่มตัวอย่างสร้างคุณูปประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SS) ได้ถูกต้องน้อยที่สุด เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างสร้างคุณูปประโยคจากประโยคที่กำหนดให้สร้างเป็นประโยคหลัก นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างสร้างยังใช้กลวิธีอื่น ๆ สร้างคุณูปประโยคที่ไม่เป็นที่ยอมรับจากเจ้าของภาษา เช่น การละตัวบ่งชี้ การใช้คำเชื่อม (discourse marker)

คำสำคัญ :

คุณูปประโยคภาษาไทย กลวิธีการสร้างคุณูปประโยค การวิเคราะห์ความผิดพลาด การรับภาษาที่สอง ผู้เรียนชาวจีน

ABSTRACT

The current study aims to study the relativization of Thai relative clauses produced by Chinese Thai learners. Three types of relative clauses - subject, direct object, and indirect object which modify head noun in subject and object positions

were examined with the sentence combination and picture description writing tests. The subjects have learned Thai for two years. The result showed that the strategies mostly used are gap strategies which were used with the marker. The followings were used were the pronoun and the noun phrase strategies. The subject relative clauses modifying objects (OS) were produced most correctly, and the ones produced least correctly are subject relative clause modifying subjects because they changed the main clauses into relative clauses. The other strategies, for example, the omission of the marker, the usage of discourse marker, etc., which were used were not accepted by the native speakers.

Keywords :

Thai Relative Clause, Relative Clause Formation Strategy, Error Analysis, Second Language Acquisition, Chinese Learners

ความสำคัญของปัญหา

นักศึกษาชาวจีนจำนวนมากให้ความสำคัญกับภาษาไทยและเริ่มเรียนรู้ภาษาไทยเพิ่มมากขึ้น และเข้ามาเรียนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยในประเทศไทยเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ เว็บไซต์ของสถานทูตไทยประจำกรุงปักกิ่งพบว่า มีนักศึกษาชาวจีนที่ศึกษาภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศมากกว่า 4,000 คน จากสถาบันการศึกษาทั้งหมดที่มณฑลยูนนานกว่า 30 แห่ง ทั้งยังมีการการจัดทดสอบมาตรฐานสมรรถนะภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศในมณฑลยูนนาน ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีนเพื่อความสัมพันธ์ระหว่างไทยจีน (2556) ยังส่งเสริมสนับสนุนให้มีการเรียนการสอนภาษาไทยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยสนใจการใช้คุณานุประโยคภาษาไทยของผู้เรียนชาวจีนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศ โดย Suh (2011) กล่าวว่าโครงสร้างคุณานุประโยคถือว่าเป็นโครงสร้างที่น่าสนใจ เป็นโครงสร้างไวยากรณ์ที่แสดงถึงพัฒนาการของผู้เรียน และมีผลต่อการวิจัยที่เกี่ยวเนื่องกับกฎสากลเกี่ยวกับการเรียนภาษาที่สอง เนื่องจากเป็นโครงสร้างที่มีรูปแบบเฉพาะและโดดเด่นและมีลักษณะทางวากยสัมพันธ์ที่ชัดเจน และการศึกษาการรับภาษาที่สองนี้ Krahsen อ้างใน Saville-Troike (2006) ยังเสนอแนวคิด Monitor Model ที่ประกอบด้วยสมมติฐาน 5 ประการที่เกี่ยวข้องกับวิธีการที่ผู้ที่เรียนภาษาที่สอง (L2) ใช้ในการรับรู้ภาษา โดยคุณานุประโยคนั้นทำหน้าที่เป็นอนุประโยคย่อยที่ขยายคำนามภายในนามวลีในประโยคหลัก ยกตัวอย่างเช่นในประโยคนี้

‘The boy who you met yesterday is very smart.’

จากประโยคตัวอย่าง คุณานุประโยค ‘who you met yesterday’ ทำหน้าที่ขยายนามวลี ‘the boy’ ในตำแหน่งประธาน เนื่องจากคุณานุประโยคเป็นโครงสร้างที่แทรกเข้ามาเพื่อทำหน้าที่ขยายคำนามหลัก และมีตัวบ่งชี้ (who) ที่ทำหน้าที่เชื่อมประโยคหลักและประโยคย่อยเข้าด้วยกัน และในขณะเดียวกันตัวบ่งชี้ “who” ก็ทำหน้าที่เป็นประธานในคุณานุประโยคด้วย

ด้วยแบบลักษณ์ (typology) และลักษณะการสร้างคุณานุประโยคของภาษาไทยคำนามหลัก + คุณานุประโยค) และภาษาจีน (คุณานุประโยค + คำนามหลัก) การใช้ตัวบ่งชี้ (ภาษาไทยใช้ “ที่, ซึ่ง,

อัน” ส่วนภาษาจีนใช้ ‘de’ คำเดียว) ที่ต่างกัน รวมทั้งการคงคำสรรพนามในภาษาจีนโดยจะคงไว้หรือไม่ก็ได้ในตำแหน่งกรรมตรง แต่ในตำแหน่งอื่นต้องคงไว้ (Xiaoling & Mengduo, 2010) ดังนั้นจึงเป็นปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยในการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย

ในการสร้างคุณานุประโยคนั้น มีประเด็นที่น่าสนใจที่นักวิจัยทางการรับภาษาที่ 2 Gass and Selinker (2008) และ Cook (2003) ให้ความสำคัญ ดังนี้

1. ตำแหน่งของคุณานุประโยคที่อยู่ติดกับคำนามวลีหลัก (adjacency to the head noun)
2. การคงไว้หรือการละตัวบ่งชี้คุณานุประโยค (retention or omission of the relative clause marker)
3. ลำดับของคุณานุประโยคที่เชื่อมกับคำนามหลัก (ordering of the Relative Clause with respect to the head noun)
4. การใช้การกในตัวบ่งชี้คุณานุประโยค (case markings on the relative marker)
5. การคงหรือการละคำสรรพนามไว้ (pronoun retention or omission)

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

ผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองใช้กลวิธีใดบ้างในการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทยและมีความผิดพลาดอย่างไรในการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทยนั้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาพฤติกรรมการสร้างคุณานุประโยคของผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองในตำแหน่งประธานและกรรมตรงของประโยค

วิธีดำเนินการวิจัย

โครงสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย

ผู้วิจัยทำการศึกษากับโครงสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย 3 ประเภท คือ คุณานุประโยคประเภทประธาน คุณานุประโยคประเภทกรรมตรง และคุณานุประโยคประเภทกรรมรองที่ขยายคำนาม 2 ตำแหน่งคือ ประธาน และกรรมตรง ประกอบด้วย 6 โครงสร้าง ดังนี้

1. คุณานุประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SS)
2. คุณานุประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OS)
3. คุณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SO)
4. คุณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OO)
5. คุณานุประโยคประเภทกรรมรองขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SIO)
6. คุณานุประโยคประเภทกรรมรองขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OIO)

จากโครงสร้างคุณานุประโยคทั้ง 3 ประเภท คือ คุณานุประโยคประเภทประธาน คุณานุประโยคประเภทกรรมตรง และคุณานุประโยคประเภทกรรมรอง ขยายคำนามหลักในตำแหน่งประธานและตำแหน่งกรรม จากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภท คือแบบทดสอบการรวมประโยค (Sentence Combination Test-SCT) และแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ (Written

Picture Description Test-WPDT) จะทำให้มีประโยคที่กลุ่มตัวอย่างสร้างและนำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 960 ประโยค (จำนวนประโยค 24 x แบบทดสอบ 2 ประเภท x จำนวนกลุ่มตัวอย่าง 20 คน)

กลุ่มตัวอย่าง

เกณฑ์ในการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่าง คือเป็นผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยมาแล้ว 2 ปี จำนวน 20 คน

เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น จากภาษาที่กลุ่มตัวอย่างใช้จะสะท้อนถึงความรู้ที่แท้จริง ในการตอบโจทย์คำถามการวิจัยได้อย่างครบถ้วนสมบูรณ์มากที่สุด ผู้วิจัยจึงใช้แบบทดสอบในการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ประเภทประกอบด้วย

1. แบบทดสอบการรวมประโยค (Sentence Combination Test-SCT) 24 ประโยค

Larsen-Freeman and Long (1991) กล่าวว่า แม้ว่าข้อมูลจากการพูดได้ตอบ (spontaneous speech) จะทำให้นักวิจัยได้ข้อมูลที่สมบูรณ์ แต่การใช้แบบทดสอบอื่นร่วมด้วยก็จะทำให้ได้ข้อมูลที่สมบูรณ์มากยิ่งขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงใช้แบบทดสอบการรวมประโยค (Sentence Combination Test-SCT) ร่วมด้วยตามแนวคิดของ Schmidt (1980) อ้างใน Larsen-Freeman and Long (1991)

ตัวอย่าง

ตารางที่ 1 แสดงตัวอย่างแบบทดสอบการรวมประโยค (Sentence Combination Test-SCT)

ประเภทคุณาประโยค	ตัวอย่างแบบทดสอบ
คุณาประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักในตำแหน่งกรรมตรง (OS)	ก. เธอชอบสุนัขใหม่ ข. สุนัขกำลังวิ่งอยู่ รวมเป็น: ประโยคที่ถูกต้อง: เธอชอบสุนัข [ที่ _ กำลังวิ่งอยู่] ใหม่

2. แบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ (Written Picture Description Test-WPDT)

24 ประโยค

นักวิจัยหลายคน เช่น Hyltenstam (1984) อ้างใน Gas and Selinker (2008) Potts, et al. (1979) อ้างใน Lust (2006) และ Izumi (2003) ได้นำเทคนิคการใช้รูปภาพมาใช้เป็นเครื่องมือการศึกษาการรับภาษาที่สองเรื่องการรับโครงสร้างคุณาประโยค โดย แบบทดสอบจะทำให้รู้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในการใช้ (productive knowledge) คุณาประโยคภาษาไทยอย่างได้แท้จริง แต่เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจเหตุการณ์ได้อย่างถูกต้อง ผู้วิจัยได้อธิบายพร้อมกับการถามกลับตัวต่อตัว ดังนั้น ภาษาของกลุ่มตัวอย่างใช้จะสะท้อนถึงความรู้ในการใช้ภาษาไทยที่แท้จริงของกลุ่มตัวอย่าง เช่น คุณาประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักในตำแหน่งประธาน มีรูปภาพ 2 รูป คือ รูปผู้หญิงที่รดน้ำต้นไม้มีผมยาว กับ รูปผู้หญิงที่ผมสั้นทำกับข้าว แล้วอธิบายให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจเหตุการณ์ จากนั้นจึงให้กลุ่มตัวอย่างสร้างเป็นคุณาประโยคประโยค

ตัวอย่าง คุณานุประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักในตำแหน่งประธาน (SS)

ตารางที่ 2 แสดงตัวอย่างแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ (Written Picture Description Test-WPDT)

ประเภทคุณานุประโยค	ตัวอย่าง
คุณานุประโยคประเภทประธานขยายคำนามในตำแหน่งประธาน (SS)	 คำถาม: ผู้หญิงคนไหนไฉฉวยาว กลุ่มตัวอย่าง : ประโยคที่ถูกต้อง: ผู้หญิง [ที่ __ รดน้ำต้นไม้] ไฉฉวยาว

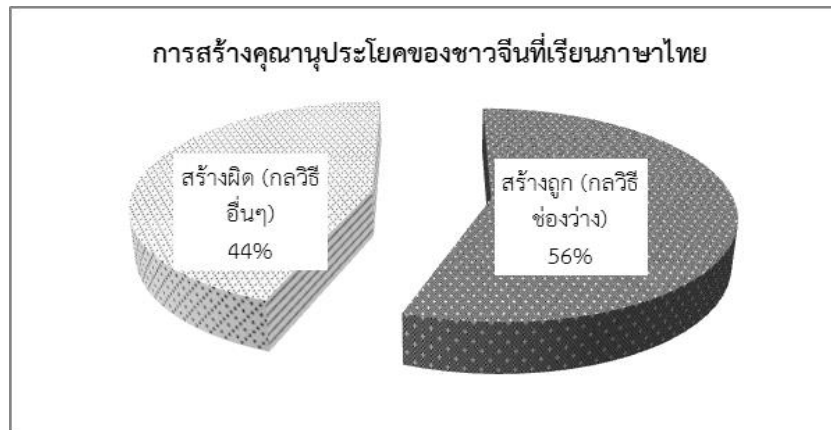
เกณฑ์การให้คะแนน

คุณานุประโยคประโยคของกลุ่มตัวอย่างพิจารณาจากอาจารย์ภาควิชาภาษาไทยที่เป็นเจ้าของภาษาตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

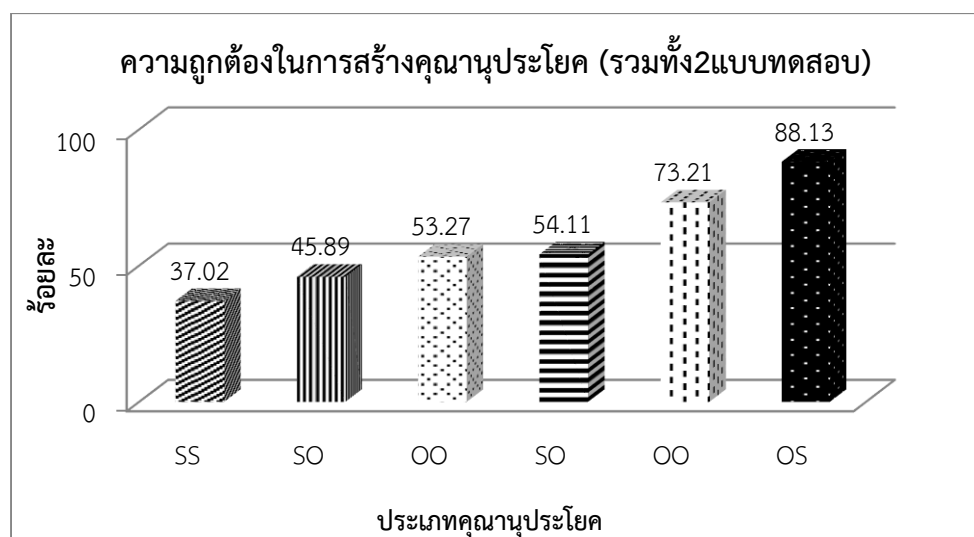
1. สร้างคุณานุประโยคถูกต้องตามหลักการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย
 2. สร้างคุณานุประโยคผิดหลักการสร้างคุณานุประโยค เช่น ไม่ใช่ตัวบ่งชี้/สร้างเป็นประโยคความเดียว/สร้างเป็นนามวลี/ละตัวบ่งชี้/สร้างคุณานุประโยคจากประโยคที่กำหนดให้เป็นประโยคหลัก/ประโยคที่ไม่สามารถระบุได้ว่ามีลักษณะของคุณานุประโยค เช่น ไม่มีประธานหรือกริยา เป็นต้น
- ต่อไปผู้วิจัยจะแสดงผลศึกษาการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างตามลำดับกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างนำมาใช้ในการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย

ผลการวิจัย

ผลการศึกษาการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทยของกลุ่มผู้เรียนชาวจีน ผู้วิจัยนำเสนอจากการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้ (1) โครงสร้างประโยคที่ถูกต้อง (2) โครงสร้างประโยคที่ผิด ตามกลวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้ในการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย ดังต่อไปนี้

ภาพที่ 1 แสดงสัดส่วนความถูกต้องในการสร้างคุณภาพประโยคของกลุ่มตัวอย่าง

ภาพที่ 2 แสดงความถูกต้องในการสร้างคุณภาพประโยคทั้ง 6 โครงสร้างจากแบบทดสอบการรวมประโยคและแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

1. การสร้างคุณภาพประโยคที่ถูกต้อง

กลวิธีช่องว่างร่วมกับการใช้ตัวบ่งชี้ “ที่” สร้างคุณภาพประโยคภาษาไทย ดังนี้

ในการสร้างคุณภาพประโยคประเภทประธานขยายคำนามตำแหน่งประธาน (SS) นั้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีช่องว่างพร้อมตัวบ่งชี้สร้างคุณภาพประโยคได้ถูกต้อง 58 ประโยคจากทั้งหมด 80 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 69.5 จากแบบทดสอบการรวมประโยค และ 4 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 5 จากแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ โดยผลรวมจากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภท คิดเป็นร้อยละ 37.02 ส่วนคุณภาพประโยคประเภทประธานขยายนามตำแหน่งกรรมตรง (OS) นั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณภาพประโยคได้ถูกต้องรวมทั้งสิ้น 75 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 95 จากแบบทดสอบการ

รวมประโยค ส่วนแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคได้ถูกต้อง 65 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 81.25 เฉลี่ยรวมจากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทร้อยละ 88.13 (ตารางที่ 3) ตัวอย่าง

คุณานุประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SS)

ประโยคเป้าหมาย : นักเรียน [ที่ __ สอบได้ที่ 1] ชื่อสมชาย

ประโยคของกลุ่มตัวอย่าง : นักเรียน [ที่สอบได้ที่ 1] ชื่อสมชาย

สำหรับคุณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายคำนามตำแหน่งประธาน (SO) พบว่า คุณานุประโยคประเภท (SO) นี้กลุ่มตัวอย่างสร้างด้วยกลวิธีช่องว่างพร้อมตัวบ่งชี้ “ที่” ได้ถูกต้องจากแบบทดสอบการรวมประโยคจำนวน 30 ประโยคหรือร้อยละ 28.57 และจากแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพจำนวน 55 ประโยคหรือร้อยละ 63.22 โดยเฉลี่ยรวมจากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทอยู่ที่ร้อยละ 45.89

สำหรับคุณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OO) นั้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคประเภท (OO) นี้จากแบบทดสอบการรวมประโยคได้ถูกต้อง 67 ประโยคหรือร้อยละ 81.71 และ 55 ประโยคหรือร้อยละ 64.71 จากแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ โดยรวมจากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภท กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคประเภท (OO) นี้ได้ถูกต้องร้อยละ 73.21 (ตารางที่ 3) ตัวอย่าง

คุณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SO)

ประโยคเป้าหมาย : แมว [ที่เธอเลี้ยง __] น่ารัก

ประโยคของกลุ่มตัวอย่าง : แมว [ที่เธอเลี้ยง __] น่ารัก

คุณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OO)

ประโยคเป้าหมาย : ฉันชอบกระโปรง [ที่นิตใส่ __]

ประโยคของกลุ่มตัวอย่าง : ฉันชอบกระโปรง [ที่นิตใส่ __]

ส่วนคุณานุประโยคประเภทกรรมรองขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SIO) นั้น พบว่า กลุ่มตัวอย่างชาวจีนสร้างคุณานุประโยคประเภท (SIO) นี้ด้วยกลวิธีช่องว่างพร้อมตัวบ่งชี้ “ที่” ได้ถูกต้อง 16 ประโยคหรือร้อยละ 13.22 จากแบบทดสอบการรวมประโยคและ 76 ประโยคหรือร้อยละ 95 จากแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ แต่จากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภท พบว่ากลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคประเภท (SIO) นี้ได้ถูกต้องรวมร้อยละ 54.11 (ตารางที่ 4) ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคประเภทกรรมรองขยายคำนามตำแหน่งกรรมตรง (OIO) พบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างด้วยกลวิธีช่องว่างพร้อมตัวบ่งชี้ “ที่” จากแบบทดสอบการรวมประโยคได้ถูกต้อง 31 ประโยคหรือร้อยละ 33.70 และสร้างจากแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ ได้ถูกต้อง 59 ประโยคหรือเฉลี่ยร้อยละ 72.84 โดยกลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคประเภทกรรมรองที่ขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OIO) จากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทรวมร้อยละ 53.27 (ตารางที่ 3) ตัวอย่าง

คุณานุประโยคประเภทกรรมรองขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SIO)

ประโยคเป้าหมาย : ผู้หญิง [ที่ขายให้ __ ดอกไม้] กำลังจะแต่งงาน

ประโยคของกลุ่มตัวอย่าง : ผู้หญิง [ที่ขายให้ __ ดอกไม้] กำลังจะแต่งงาน

คุณานุประโยคประเภทกรรมรองขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OIO)

ประโยคเป้าหมาย : ฉันชอบผู้หญิง [ที่ผู้ชายให้ __ ดอกไม้]
ประโยคของกลุ่มตัวอย่าง : ฉันชอบผู้หญิง [ที่ผู้ชายให้ __ ดอกไม้]

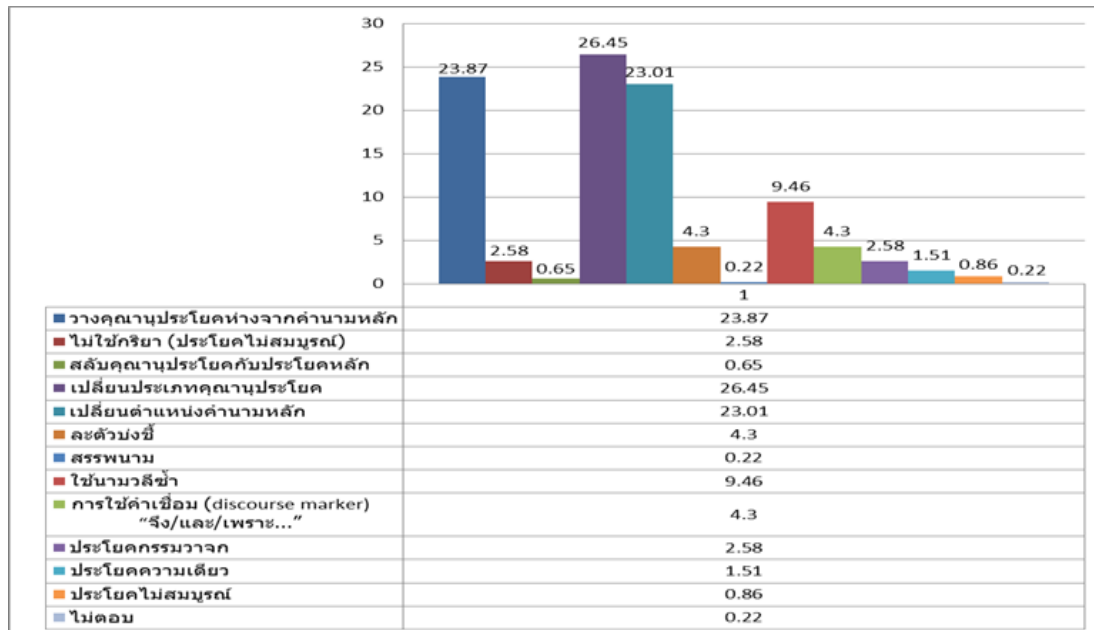
ตารางที่ 3 แสดงการสร้างคุณานุประโยคประเภทต่าง ๆ ในภาษาไทย ของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ประเภทคุณานุประโยค	ประเภทแบบทดสอบ	สร้างได้ถูกต้อง (ร้อยละ)	สร้างได้ถูกต้องเฉลี่ยรวม (ร้อยละ)
(SS)	รวมประโยค	69.5	37.02
	บรรยายภาพ	5	
(OS)	รวมประโยค	95	88.13
	บรรยายภาพ	81.25	
(SO)	รวมประโยค	28.57	45.89
	บรรยายภาพ	63.22	
(OO)	รวมประโยค	81.71	73.21
	บรรยายภาพ	64.71	
(SIO)	รวมประโยค	13.22	54.11
	บรรยายภาพ	95	
(OIO)	รวมประโยค	33.7	53.27
	บรรยายภาพ	72.84	

จากตารางที่ 3 จะสังเกตว่า สำหรับคุณานุประโยคประเภทประธานขยายคำนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OS) นั้น กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบการรวมประโยคได้ถูกต้องมากกว่าแบบทดสอบเขียนบรรยายรูปภาพ

2. การสร้างคุณานุประโยคที่ผิดพลาด

ต่อไปผู้วิจัยจะนำเสนอ คุณานุประโยคที่กลุ่มตัวอย่างสร้างผิด เนื่องจากสาเหตุต่าง ด้วยกราฟข้างล่างนี้ แล้วจึงเสนอรายละเอียดในลำดับถัดไป

ภาพที่ 3 แสดงความผิดพลาดประเภทต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการสร้างคณานุประโยคของกลุ่มตัวอย่างชาวจีน

ผู้วิจัยพบการสร้างคณานุประโยคที่ไม่ถูกต้องในลักษณะต่าง ๆ ได้แก่

2.1 การใช้กลวิธีช่องว่างร่วมกับตัวบ่งชี้ “ที่”

กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีช่องว่างที่ปรากฏร่วมกับคำว่า “ที่” ที่กลุ่มตัวอย่างสร้างผิด และไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาไทย ซึ่งสามารถจัดเป็นประเภทต่าง ๆ ทั้งนี้ตัวเลขที่แสดงคือเฉลี่ยความผิดพลาดประเภทต่าง ๆ ประโยคของกลุ่มตัวอย่าง 1 ประโยค อาจผิดพลาดหลายประการ เช่น ละตัวบ่งชี้ ละกริยา เป็นต้น โดยจะนำเสนอเรียงลำดับจากความผิดมากที่สุดไปถึ้น้อยที่สุด ดังนี้

2.1.1 การใช้ตัวบ่งชี้ “ที่” เปลี่ยนประเภทคณานุประโยค

นอกจากความผิดพลาดประเภทต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้ว ความผิดพลาดอีกอย่างหนึ่งที่กลุ่มตัวอย่างทำ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภท คือ การที่กลุ่มตัวอย่างเปลี่ยนประเภทคณานุประโยค เช่น ผู้วิจัยกำหนดให้สร้างคณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายนามตำแหน่งประธาน (SO) แต่กลุ่มตัวอย่างสร้างเป็นคณานุประโยคประเภทประธาน (SS) เป็นต้น โดยกลุ่มตัวอย่างสร้างคณานุประโยคด้วยความผิดประเภทนี้ ทั้งหมด 123 ประโยคร้อยละ 26.45 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

**ครูสมศรีที่สอนภาษาไทยพวกเราฉบับถือ*

ประโยคที่ถูกต้องคือ *ครูสมศรี [ที่พวกเราฉบับถือ __] สอนภาษาไทย* จากตัวอย่างจะเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคณานุประโยคประเภทประธานแทนคณานุประโยคประเภทกรรมตรงตามที่ผู้วิจัยกำหนดให้

2.1.2 การใช้ตัวบ่งชี้ “ที่” ในคุณานุประโยคที่ห่างจากคำนามหลัก

การวางคุณานุประโยคห่างจากคำนามหลัก คือ การที่กลุ่มตัวอย่างสร้างประโยคหลักเสร็จแล้วจึงเอาอีกส่วนหนึ่งมาต่อท้ายด้วยการใช้ตัวบ่งชี้ “ที่” ขึ้นต้น ซึ่งหากพิจารณาก็อาจเข้าใจว่าเป็นคุณานุประโยคที่ถูกต้อง แต่เป็นโครงสร้างคุณานุประโยคที่ผิดจากหลักการสร้างคุณานุประโยคที่กำหนดในแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภท โดยพบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคผิดด้วยการวางตำแหน่งของคุณานุประโยคห่างจากคำนามหลักพบทั้งหมด 111 ประโยคหรือร้อยละ 23.87 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

**ช้างกำลังกินกล้วยที่น่ารัก*

คุณานุประโยคที่ถูกต้อง คือ ช้าง [ที่ __ กำลังกินกล้วย] น่ารัก จากประโยคของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างพยายามที่จะบอกว่า ช้างน่ารัก ซึ่งเป็นประโยคหลัก และเป็นโครงสร้างที่กลุ่มตัวอย่างคุ้นเคย เมื่อกล่าวถึงลักษณะความน่ารักของช้าง โดยลืมลักษณะทางโครงสร้างประโยคที่ถูกต้องของคุณานุประโยคภาษาไทย

2.1.3 การใช้ตัวบ่งชี้ “ที่” ในคุณานุประโยคที่ไม่สมบูรณ์

การละกริยาหรือไม่ใช้กริยา ทำให้คุณานุประโยคเหมือนเป็นนามวลี ดังนั้นจึงทำให้คุณานุประโยคผิดความหมายไป จากข้อมูลพบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคไม่สมบูรณ์ ด้วยการละกริยาของประโยค ทำให้ประโยคที่สร้างมานั้นผิด พบทั้งหมด 12 ประโยคหรือร้อยละ 2.58 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

**ฉันอยากอ่านหนังสือเล่มที่บนพื้น*

คุณานุประโยคที่ถูกต้อง คือ ฉันอยากอ่านหนังสือเล่ม [ที่ __ อยู่บนพื้น] จากประโยคของกลุ่มตัวอย่างจะพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ใช้กริยาเพื่อทำให้ประโยคสมบูรณ์ ซึ่งสาเหตุอาจเป็นเพราะกลุ่มตัวอย่างสร้างจากแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ (เพราะในแบบทดสอบมีแต่รูปเท่านั้น)

2.1.4 การใช้ตัวบ่งชี้ “ที่” ในการสลับคุณานุประโยคกับประโยคหลัก

ในการสร้างคุณานุประโยคจากแบบทดสอบการรวมประโยคและแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ พบว่า ประโยคของกลุ่มตัวอย่าง แม้จะมองว่าถูกต้อง แต่กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคสลับกับประโยคหลัก กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างนำประโยคที่ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นประโยคหลักมาสร้างเป็นคุณานุประโยค โดยพบทั้งหมด 3 ประโยคหรือร้อยละ 0.65 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

**พวกเรานับถือครูสมศรี [ที่ __ สอนภาษาไทย]*

คุณานุประโยคที่ถูกต้อง คือ ครูสมศรี [ที่พวกเรานับถือ __] สอนภาษาไทย จากตัวอย่าง พบว่า การสร้างคุณานุประโยคที่ตำแหน่งกรรมเข้ามาเกี่ยวข้องจะทำให้กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคผิด การที่กลุ่มตัวอย่างสร้างผิด

2.2 กลวิธีช่องว่างร่วมกับการละตัวบ่งชี้

การละตัวบ่งชี้ ทำให้คุณานุประโยคขาดความสมบูรณ์โดยไม่สามารถระบุเจาะจงถึงนามวลีที่ต้องการกล่าวถึงได้ ทำให้ความหมายผิด จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า กลุ่มตัวอย่างชาวจีนสร้างคุณานุประโยคด้วยการละตัวบ่งชี้ทั้งหมด 20 ประโยคหรือร้อยละ 4.3 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

**พนักงานธนาคารซื้อบ้าน [ฉันขาย__]*

2.3 กลวิธีคำสรรพนาม

กลวิธีการใช้สรรพนาม (pronoun strategy) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีสรรพนามด้วย แต่คุณานุประโยคของกลุ่มตัวอย่างนั้นผิด เนื่องจากประโยคของกลุ่มตัวอย่างสร้างด้วยการสลับประโยค กล่าวคือ นำประโยคที่ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นประโยคหลักไปสร้างเป็นคุณานุประโยคพร้อมกับการใช้คำสรรพนาม (pronoun strategy) ซึ่งทำให้ประโยคผิด โดยกลุ่มตัวอย่างใช้กลวิธีสรรพนามนี้สร้างคุณานุประโยค 1 ประโยคหรือร้อยละ 0.22 โดยพบจากแบบทดสอบการรวมประโยค สำหรับคุณานุประโยคประเภทประธานขยายคำนามตำแหน่งประธาน (SS) (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

นักเรียนคนนั้นชื่อสมชาย [ที่เขาสอบได้ที่ 1]

คุณานุประโยคที่ถูกต้องคือ นักเรียน [ที่ __ สอบได้ที่ 1] ชื่อสมชาย จากตัวอย่างที่กลุ่มตัวอย่างสร้างมาจะเห็นว่าการใช้การคงคำสรรพนามไว้ในคุณานุประโยคทำให้ประโยคของกลุ่มตัวอย่างผิดจากความหมายที่ถูกต้องที่ต้องการจะสื่อ

2.4 กลวิธีนามวลี

กลวิธีนามวลี คือการใช้นามวลีหรือการคงนามวลีไว้ในตำแหน่งเดิมที่ว่างจากการใช้ตัวบ่งชี้แทน แม้ว่าในคุณานุประโยคนั้น จะใช้ตัวบ่งชี้แล้วก็ตาม ข้อมูลการสร้างคุณานุประโยคจากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภท พบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคด้วยการใช้นามวลีซ้ำถึง 44 ประโยคหรือร้อยละ 9.46 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

* ฉันทชอบสุนัขตัว [ที่ได้กึ่งสุนัข]

คุณานุประโยคที่ถูกต้อง คือ ฉันทชอบสุนัข [ที่ได้กึ่ง __] จากตัวอย่างจะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคด้วยกลวิธีนามวลี กล่าวคือ แทนที่จะละนามวลีเมื่อใช้ตัวบ่งชี้แล้ว แต่กลุ่มตัวอย่างยังคำนามวลีไว้ที่ตำแหน่งเดิม ซึ่งทำให้คุณานุประโยคของกลุ่มตัวอย่างผิด

2.5 การใช้วิธีอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับคุณานุประโยค

นอกจากความผิดพลาดประเภทต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการสร้างคุณานุประโยคแล้ว การวิเคราะห์ข้อมูลยังทำให้พบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคภาษาไทยผิดด้วยสาเหตุต่าง ๆ อีกอีก ดังนี้

2.5.1 การใช้คำเชื่อม (discourse marker) “จึง/เพราะ/และ” จากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทและจากโครงสร้างคุณานุประโยคทั้ง 6 โครงสร้าง 960 ประโยคพบว่า กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณานุประโยคด้วยการใช้คำเชื่อม (discourse marker) 20 หรือร้อยละ 4.3 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

* นายสมพรเป็นคน [ที่ __ เพื่อนผมและยืนอยู่ตรงนั้น]

ก. นายสมพรเป็นเพื่อนผม ข. เขายืนอยู่ตรงนั้น

คุณานุประโยคที่ถูกต้อง คือ นายสมพร [ที่ __ ยืนอยู่ตรงนั้นเป็นเพื่อนผม] จากประโยคตัวอย่างของผู้เรียนชาวจีนที่เรียนภาษาไทยจะพบว่า กลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการเชื่อมประโยค (ก.) และ (ข.) เข้าด้วยกัน

2.5.2 ความผิดจากการใช้โครงสร้างกรรมวาจก จากข้อมูลแบบทดสอบการเขียนบรรยายรูปภาพ สำหรับคุณานุประโยคประเภทกรรมตรงขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SO) กลุ่มตัวอย่างสร้างแบบทดสอบเป็นประโยคกรรมวาจก (passive) โดยพบทั้งหมด 12 ประโยคหรือร้อยละ 2.58 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

ผู้หญิงคนที่กำลังถูกสุนัขกัดชื่อของอยู่

ประโยคที่ถูกต้อง คือ ผู้หญิง [ที่สุนัขกัด __] ชื่อของอยู่ จากตัวอย่างจะเห็นว่า การที่กลุ่มตัวอย่างประโยคจากแบบทดสอบด้วยการใช้โครงสร้างกรรมวาจาก (passive voice) นั้น

2.5.3 การสร้างเป็นประโยคความเดียว (simple sentence)

การสร้างเป็นประโยคความเดียว คือการสร้างแบบทดสอบเป็นประโยคความเดียวโดยไม่มีคุณลักษณะทางคุณาประโยคเลย โดยพบจากแบบทดสอบทั้ง 2 ประเภทสำหรับคุณาประโยคประเภทต่าง ๆ 7 ประโยคหรือร้อยละ 1.51 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

*ฉันขายบ้านให้พนักงานธนาคาร

คุณาประโยคที่ถูกต้องของประโยคนี้ คือ ฉันขายบ้าน [ที่พนักงานธนาคารชื่อ __] จากตัวอย่างประโยคของกลุ่มตัวอย่าง จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างไม่ได้ใช้ลักษณะของคุณาประโยคเลย โดยสร้างเป็นประโยคความเดียว ซึ่งกลุ่มตัวอย่างละตัวบ่งชี้ และในขณะเดียวกันกลุ่มตัวอย่างเพิ่มกริยา “ให้” เข้ามาในประโยคด้วยความคิดว่าจะทำให้ประโยคสมบูรณ์ แต่ไม่จัดเป็นโครงสร้างคุณาประโยคที่ถูกต้องตามที่ผู้วิจัยกำหนดให้ ทำให้ประโยคผิด

2.5.4 ประโยคไม่สมบูรณ์ (incomplete sentence)

ในการสร้างคุณาประโยคของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง จะพบว่าคุณาประโยคของกลุ่มตัวอย่างจะไม่สมบูรณ์ โดยกลุ่มตัวอย่างสร้างคุณาประโยคแต่ละกริยาไว้ หรือไม่ใช้กริยา ดังนั้นเมื่อพิจารณาก็จะพบว่าประโยคของกลุ่มตัวอย่างจะมีเพียงส่วนที่เป็นนามวลีที่ทำหน้าที่ประธานแต่ส่วนที่เป็นกริยาหายไป ทำให้คุณาประโยคของกลุ่มตัวอย่างไม่ถูกต้องสมบูรณ์ ซึ่งพบทั้งหมด 4 ประโยคหรือร้อยละ 0.86 (แผนภูมิที่ 3) ตัวอย่าง

รถที่ผมเติม

เด็ก [ที่เด็กหญิงให้บอล __]

[ที่ผู้ชายให้เงิน __]

คุณาประโยคที่ถูกต้องสมบูรณ์ของคุณาประโยคทั้ง 3 ข้างต้น คือ รถ [ที่ผมเติมน้ำมัน __] เก่า เด็ก [ที่เด็กหญิงให้บอล __] ชื่อสมชาย และ ฉันสงสารเด็ก [ที่ผู้ชายให้เงิน __] เมื่อพิจารณาประโยคที่สมบูรณ์จะเห็นว่า ส่วนที่เป็นกริยาของทั้ง 3 ประโยคดังกล่าวข้างต้นหายไป ดังนั้นจึงเป็นเหตุให้ประโยคของกลุ่มตัวอย่างไม่ถูกต้อง

นอกจากความผิดพลาดต่าง ๆ ที่กล่าวมา ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ทำแบบทดสอบ 1 ประโยค ซึ่งผู้วิจัยพิจารณาว่าเป็นเพราะเวลาไม่พอ หรือ เพราะกลุ่มตัวอย่างไม่อาจจะรีบไปทำกิจกรรมอย่างอื่น แต่อย่างไรก็ดี จำนวนแบบทดสอบที่กลุ่มตัวอย่างไม่ทำเพียง 1 ประโยคนั้น ไม่เป็นจำนวนที่มากพอที่แสดงถึงนัยยะที่สำคัญ

อภิปรายผล

การศึกษาการรับคุณาประโยคภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สองนี้ แม้ว่าโครงสร้างทางภาษาในส่วนของคุณาประโยคของทั้งภาษาไทยและภาษาจีนเหมือนกัน กล่าวคือมีค่านามหลักนำหน้าคุณาประโยค แต่ตัวบ่งชี้มีจำนวนที่ต่างกัน คือภาษาจีนมีรูปเดียว /de/ แต่ภาษาไทย ใช้ตัวบ่งชี้ 3 คำได้แก่ “ที่, ซึ่ง, อัน” อย่างไรก็ตามในภาษาพูดและในคุณาประโยคทั่วไป มีการใช้

ตัวบ่งชี้ “ที่” เท่านั้น การศึกษาครั้งนี้ก็ศึกษาการใช้คุณูปประโยชน์ในภาษาพูดเท่านั้น ดังนั้น การศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบว่า การใช้คุณูปประโยชน์ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างชาวจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ใช้กลยุทธ์ช่องว่าง (gap strategy) มากที่สุด โดยใช้ร่วมกับตัวบ่งชี้ “ที่” และโครงสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยที่กลุ่มตัวอย่างมีอัตราการใช้ได้ถูกต้องมากที่สุด คือ โครงสร้างคุณูปประโยชน์ประเภทประธาน โดยเฉพาะที่ขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SS) เช่น ผู้ชาย [ที่ __ ยืนอยู่] เป็นเพื่อนผม เป็นต้น และคุณูปประโยชน์ประเภทประธานที่ขยายนามหลักตำแหน่งกรรมตรง (OS) เช่น เธอชอบสุนัข [ที่วิ่งอยู่ใหม่] เป็นต้น

แต่กลยุทธ์ช่องว่างนี้ กลุ่มตัวอย่างชาวจีนนำมาสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทย โดยที่โครงสร้างที่สร้างนั้นไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาไทย ซึ่งการใช้กลยุทธ์ช่องว่างสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยแต่ไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างนั้น เช่น การใช้กลยุทธ์ช่องว่างสร้างคุณูปประโยชน์ที่ห่างจากนามวลีหลักที่คุณูปประโยชน์ขยาย การใช้กลยุทธ์ช่องว่างสร้างคุณูปประโยชน์สลับกัน การใช้กลยุทธ์ช่องว่างสร้างคุณูปประโยชน์ไม่สมบูรณ์ การใช้กลยุทธ์ช่องว่างสร้างคุณูปประโยชน์แต่เปลี่ยนตำแหน่งนามวลี การใช้กลยุทธ์ช่องว่างสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยแต่ละตัวบ่งชี้ และการใช้กลยุทธ์ช่องว่างสร้างคุณูปประโยชน์ด้วยการเปลี่ยนประเภทคุณูปประโยชน์จากที่ผู้วิจัยกำหนดให้ เนื่องจากความสับสนระหว่างประโยชน์ที่ผู้วิจัยกำหนดให้เป็นประโยชน์หลักหรือคุณูปประโยชน์ (เช่น ผู้วิจัยกำหนดให้สร้างเป็นคุณูปประโยชน์ประเภทกรรมตรง : ฉันชอบกระโปรง [ที่นิตใส่ __] แต่กลุ่มตัวอย่างสร้างเป็นคุณูปประโยชน์ประเภทประธาน ด้วยการเปลี่ยนตำแหน่งกรรมตรงของคำนามหลักในคุณูปประโยชน์ให้เป็นกรรมตรงในประโยชน์หลัก : ฉันชอบนิต [ที่ __ ใส่กระโปรง])

กลยุทธ์อีกอย่างหนึ่งที่กลุ่มตัวอย่างนำมาใช้ในการสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยคือ การใช้กลยุทธ์สรรพนาม กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างใช้คำสรรพนาม “เขา” สร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทย แต่พบเพียง 1 ประโยคเท่านั้นจากแบบทดสอบการรวมประโยค โดยกลุ่มตัวอย่างใช้ในการสร้างคุณูปประโยชน์ประเภทประธานขยายคำนามหลักตำแหน่งประธาน (SS) ซึ่งการคงคำสรรพนามในการสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างอาจเกิดจากการแทรกจากภาษาที่หนึ่ง (จีน) ของกลุ่มตัวอย่าง แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าจะระบุว่าเป็นการถ่ายโอนจากภาษาที่หนึ่ง (L1 transfer) ก็ยังไม่สามารถระบุได้ชัดเจน เนื่องจากมีการพบน้อย และการคงคำสรรพนามในการสร้างคุณูปประโยชน์ในภาษาจีน จะบังคับปรากฏในตำแหน่งอื่น ๆ ยกเว้นตำแหน่งกรรมตรง โดยจะคงคำสรรพนามไว้หรือไม่ก็ได้ (Xiaoling & Mengduo, 2010) ดังนั้น หากจะกล่าวว่าเป็นการถ่ายโอนทางภาษา ก็เป็นการถ่ายโอนทางบวก (positive transfer) เพราะทำให้กลุ่มตัวอย่างสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยได้ถูกต้อง แต่อย่างไรก็ตาม การที่จะบอกว่าเป็นการถ่ายโอน ก็ขัดแย้งกับผลการศึกษา เพราะเมื่อพิจารณาถึงการใช้ตัวบ่งชี้ในการสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยครั้งนี้ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการละ “ตัวบ่งชี้” ในการสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทย ร้อยละ 4.3 เพราะการสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาจีนนั้น จะไม่สามารถละ “ตัวบ่งชี้”

ส่วนกลยุทธ์ประเภทสุดท้ายคือ กลวิธีนามวลี ได้แก่ การคงนามวลีไว้ในตำแหน่งเดิม แม้ว่าจะใช้ตัวบ่งชี้แล้ว ซึ่งการสร้างคุณูปประโยชน์ภาษาไทยด้วยกลวิธีนามวลีของกลุ่มตัวอย่างนี้พบมากถึง 44 ประโยคจากประโยคในแบบทดสอบทั้งหมด 960 ประโยค แต่การสร้างคุณูปประโยชน์ด้วยกลวิธีนามวลีแบบนี้ไม่เป็นที่ยอมรับในภาษาไทย ตัวอย่าง “ฉันชอบสุนัข [ที่เด็กจูงสุนัข]” อย่างไรก็ตามใน

การสร้างคุณานุประโยคภาษาจีน ก็ไม่มีการใช้นามวลี ดังนั้น จึงไม่ถือว่าเป็นการถ่ายโอนภาษาที่หนึ่ง ผู้วิจัยจึงคาดว่าคงเป็นความลังเลหรือไม่แน่ใจของกลุ่มตัวอย่างเพราะมีการพบมากถึง 44 ประโยค หรืออาจเกิดจากไม่มีความรู้ในภาษาที่สองในส่วนของคุณานุประโยคเพียงพอ (insufficient knowledge) กล่าวคือความผิดพลาดของพวกเขาเกิดจากความผิดพลาดของตัวเอง มากกว่าเกิดจากการถ่ายโอนทางภาษา ดังที่ Buteau (1970) และ Brudhiprabha (1972) อ้างใน Frith (1977) ที่ศึกษาภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างกล่าวไว้

นอกจากกลวิธีต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้ว ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างใช้วิธีอื่น ๆ ที่ไม่เกี่ยวกับกลวิธีการสร้างคุณานุประโยคมาสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย ซึ่งรูปแบบการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทยของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าวเป็นรูปแบบโครงสร้างที่ผิดจากการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทยทั่วไป โดยวิธีที่กลุ่มตัวอย่างใช้แทนการสร้างคุณานุประโยคที่พบในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ การใช้คำเชื่อม (discourse marker) เช่น “จึง/เพราะ/และ” เป็นต้น แทนในการสร้างคุณานุประโยค เช่น *นายสมพรเป็นเพื่อนผมและยืนอยู่ตรงนั้น* นอกจากการใช้คำเชื่อมแทนในการสร้างคุณานุประโยคแล้ว โครงสร้างกรรมวาจก (passive) ก็เป็นอีกโครงสร้างหนึ่งที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนที่เรียนภาษาไทยใช้แทนการสร้างคุณานุประโยคภาษาไทย เช่น *ผู้หญิงที่ถูกหมากัดคอของอยู่* โดยโครงสร้างคุณานุประโยคที่กลุ่มตัวอย่างชาวจีนใช้โครงสร้างกรรมวาจกแทนในการสร้างคุณานุประโยคคือคุณานุประโยคประเภทกรรมตรง (DO) เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างมองว่ากริยา “กัด” สามารถสร้างเป็นกรรมวาจกได้และในขณะเดียวกันก็ไม่ได้ระวัง (careless) เกี่ยวกับโครงสร้างคุณานุประโยคที่ผู้วิจัยกำหนดให้จึงสร้างออกมาด้วยการโครงสร้างอื่นแทน นอกจากนั้นยังทำให้เข้าใจเพิ่มเติมว่ากลุ่มตัวอย่างมีความรู้ในภาษาที่สอง ดีพอสมควรถึงสามารถประโยคกรรมวาจกได้

โครงสร้างสุดท้ายที่กลุ่มตัวอย่างใช้แทนในการสร้างคุณานุประโยค คือ การสร้างเป็นประโยคความเดียว กล่าวคือแทนที่กลุ่มตัวอย่างจะสร้างเป็นคุณานุประโยค แต่กลับสร้างเป็นประโยคความเดียวแทน เช่น *ฉันขายบ้านให้พนักงานธนาคาร* แทนที่จะเป็นคุณานุประโยค (*พนักงานธนาคารซื้อบ้าน [ที่ฉันขาย]*) ผู้วิจัยคาดว่าสร้างเป็นประโยคความเดียวเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างคงลืมไปว่าผู้วิจัยขอให้สร้างเป็นคุณานุประโยคและผู้วิจัยยังมองว่า คำกริยา “ขาย” นั้น เมื่อปรากฏร่วมกับกริยาว่า “ให้” จึงเป็นเรื่องง่ายที่จะทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถสร้างเป็นประโยคความเดียว

ข้อเสนอแนะ

โครงสร้างคุณานุประโยคเป็นโครงสร้างที่แสดงถึงพัฒนาการการเรียนรู้ภาษาที่สองของผู้เรียน ดังนั้น หากมีการศึกษาครั้งต่อไป ควรมีการศึกษาให้ครอบคลุมประเภทของคุณานุประโยคประเภทอื่น ๆ เพราะการสร้างคุณานุประโยคในภาษาที่หนึ่ง (จีน) ของกลุ่มตัวอย่างมีวิธีการสร้างที่บังคับการปรากฏของสรรพนามอย่างชัดเจน สำหรับคุณานุประโยคประเภทกรรมตรงและคุณานุประโยคประเภทที่แสดงความเป็นเจ้าของ เป็นต้น เพื่อดูว่าภาษาที่หนึ่งมีผลต่อการรับคุณานุประโยคภาษาไทยหรือไม่ เช่น มีการถ่ายโอนจากการคงคำสรรพนามเหมือนภาษาที่หนึ่งหรือไม่ ในขณะเดียวกัน การใช้แบบทดสอบประเภทอื่น ๆ เพิ่มเติม ก็เป็นสิ่งที่ทำให้นักวิจัยตอบโจทย์และน่าสนใจมากยิ่งขึ้น เช่น การเขียนเรียงความ (free composition) เพราะจะให้โอกาสผู้เรียนใช้ภาษาของตนเองได้อย่างอิสระ ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพและกลวิธีการรับภาษาที่สองของกลุ่มตัวอย่างได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้

แบบทดสอบแบบควบคุม (guided/controlled tests) นอกจากเรื่องของประเภทคุณาประโยชน์และประเภทของแบบทดสอบที่สามารถเพิ่มได้แล้ว นอกจากการใช้แบบทดสอบที่หลากหลายในการเก็บข้อมูลแล้ว การเพิ่มจำนวนของกลุ่มตัวอย่างก็จะทำให้ได้คำตอบสำหรับกลวิธีการสร้างคุณาประโยชน์ภาษาไทยชัดเจนมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

- ศูนย์ข้อมูลเพื่อธุรกิจไทยในจีน. (2556, 15 สิงหาคม). **ความสัมพันธ์ไทยจีน**. สืบค้นเมื่อ 15 สิงหาคม 2557. สืบค้นจาก <http://www.thaibizchina.com/thaibizchina/th/thai-china/>
- สถานกงสุลใหญ่ ณ นครคุนหมิง. (2555 13 มิถุนายน). **ความร่วมมือทางด้านการศึกษา**. สืบค้นเมื่อ 12 ธันวาคม 2557. สืบค้นจาก <http://www.thaiembassy.org/kunming/th/thai-people>
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, กิตติมา อินทร์ทรัพย์, และ นัฐวุฒิ โขชัยเจริญ. (2554). **ไวยากรณ์ไทยฉบับครอบคลุมภาษาย่อย (A Pan-Dialectal Grammar of Thai)**. ฝ่ายวิชาการสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย. สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.).
- Amara, N. (2015). **Errors Correction in Foreign Language Teaching**. *The Online Journal of New Horizons in Education*. Volume 5, Issue 3.
- Cook, V. (2003). *Linguistics and Second Language Acquisition*. Palgrave. New York: Basil Blackwell.
- Ellis, R. (1994). **The Study of Second Language Acquisition**. Oxford. Oxford University Press.
- Frith, B. (1977). **Interlanguage Theory: Implications for the Classroom**. Paper presented at the University of Toronto TESL on Second Language Learning Theory: A perspective for the classroom teacher. *May, 1977*.
- Gass, S. & Selinker, L. (2008). **Second language acquisition: An introductory course**. 3rd ed. Routledge, Taylor & Francis Group.
- Hasyim, S. (2002). **Error Analysis in the Teaching of English**. *K@taJournal by English Department, Faculty of Letters, Petra Christian University, Surabaya, Indonesia*. Volume 4. Edited by Aylanda Hidayati Dwi Nugroho and Esther Kuntjara.
- Izumi, S. (2003). **Processing Difficulty in Comprehension and Production of Relative Clauses by Learners of English as a Second Language**. *Language Learning* 53:2 June 2003, pp. 285-323.
- Keenan, E. & Comrie, B. (1977). **Noun Phrase Accessibility and Universal Grammar**. *Linguistics Inquiry*. Vol. 8, No. 1. pp 63 – 99.

- Larsen, F. D. & Long H. M. (1991). **An Introduction to Second Language Acquisition Research**. Longman.
- Lust, B. (2006). **Child language Acquisition and Growth**. Cambridge University Press.
- Saville-Troike, M. (2006). **Introducing Second Language Acquisition**. Cambridge University Press.
- Suh, J. (2011). **EFL Korean Learners' Use of Relative Clauses in Both Context-free and Context-rich Situations**. *English Teaching*. 66(2), 189-210.
- Xiaoling, J. & Mengduo, Q. (2010). **Interlingual Factors in Chinese College Students' Acquisition of English Relative Clauses**. *Chinese Journal of Applied Linguistics (Bimonthly)*. Vol.33, No.1.
- You-Kyung, J. (2012). **Typological Universals of relative clauses in relation to teaching Korean as a foreign language in Europe**. SOAS, University of London.